

Китоби Дониёл - Саду наваду сеюм

Кушода шудани замонҳои охир: аз сарнавишти Русия то бозгашти Трамп ва ташаккули ҳайкали ҳайвон

Jeff Pippenger

2024-04-23

Дар ояндаи наздик Русия ҷангро дар Украина бо пирӯзӣ ба поён хоҳад расонд, ва он пирӯзӣ оғози интиҳо барои Путин ва Русия хоҳад шуд. Ҳамон тавре ки Горбачёв империяи худро бозсозӣ кард (перестройка) ва сипас ба Созмони Милали Муттаҳид паноҳ бурд, Русия аз лиҳози сиёсӣ зери ҳокимияти Созмони Милали Муттаҳид оварда хоҳад шуд, дар ҳоле ки Русия аз лиҳози мазҳабӣ зери назорати папагӣ қарор дода хоҳад шуд. Трамп дар соли 2024 интиҳоб хоҳад шуд ва бар демократҳои глобалист ва глобалистони эътирофшудаи ҷумҳуриҳои ғолиб хоҳад омад, ва ӯ бо глобалистони Созмони Милали Муттаҳид иттиҳод ба ропо хоҳад кард, ба мақсади ҳаллу фасли паёмдҳои сукути Путин ва Русия. Сипас Ҷо Байден Сӯр ба ҷонибдории Русия шафоат хоҳад кард.

Дар ҷанги Паниум, таърихи нахустин он се ҷанги ояти ҷиҳилум такрор мегардад. Дар ҷанги аввал, ки бо ғурупошии Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989 тасвир шудааст, нахустини ҳашт президенти охирин ҳамчун лашкари вакили папагӣ хизмат кард. Он президенти аввал ҷумҳуриҳои буд, ки ин нишон медиҳад охирин низ президенти ҷумҳуриҳои хоҳад буд. Президенти аввал ба сабаби суҳанварии худ дар бораи девори пардаи оҳанин маъруф буд; он ҳамчун як аломати роҳнамои нубувватӣ ҳангоми ғуру афтодани Девори Берлин дар 9 ноябри соли 1989 ғуру афтод. Президенти ҷумҳуриҳои охирин ба сабаби суҳанварии худ дар бораи девори марзи ҷанубии Иёлоти Муттаҳида маъруф хоҳад шуд, ва аломати роҳнамо, ки шаҳодати Трампо дар бораи сохтани девор нишон хоҳад дод, қонуни якшанбе хоҳад буд, ки дар он “девори ҷудоии калӣсо ва давлат” ба таври рамзӣ бардошта мешавад.

Он нахустин президент ситораи собиқӣ расонаҳо буд, ки бо маҳорати буррои суҳанронӣ ва ҳисси ҳазлаш маъруф буд. Президенти охирин низ ситораи собиқӣ расонаҳо мебошад, ки бо маҳорати буррои суҳанронӣ ва ҳисси ҳазлаш маъруф аст. Соли 1989 ғурупошии империяро, ки бо номи Иттиҳоди Шӯравӣ шинохта мешуд, нишон дод, ва охирин аз се ҷанги ояти ҷиҳил ғурупошии империяро, ки бо номи Русия шинохта мешавад, ифода мекунад.

Ҷанги Паниум ҷанги сеюм ва охирини ояти ҷиҳилум аст, ва он дар ҷанги аввал тимсол шуда буд. Вақте ки ҷанги аввал ба анҷом расид, тамоми ҷаҳон эътироф намуд, ки ягона абарқудрати ҷаҳон Иёлоти Муттаҳида буд. Он ҳукмронии ҷаҳонӣ дар анҷоми ҷанги охирин такрор хоҳад шуд, зеро дар он ҷо, сарфи назар аз иттиҳод ки миёни Антиохуси III ва Филиппи Мақдунӣ (Иёлоти Муттаҳида ва Созмони Милали Муттаҳид) ба вучуд оварда шудааст, Иёлоти Муттаҳида (пайғамбари козиб) ҳамчун подшоҳи аввалини даҳ подшоҳ (аҷдаҳо — Созмони Милали Муттаҳид) барқарор хоҳад гардид.

Се ҷанги ояти чиҳилум мӯҳри «Ҳақиқат»-ро доранд, зеро якум охирино намоёндагӣ мекунад, ва ҷанги миёна исёно намоёндагӣ мекунад. Аввалин ва охирин лашкари муваффақи намоёндагӣ (Иёлоти Муттаҳидаи Амрико) ғолиб меояд, аммо лашкари дуёми намоёндагӣ мағлуб мешавад, ва он лашкари дуёми намоёндагӣ нозизм аст, ки рамзи ҷаҳонии исён мебошад.

Се маъракаи сиёсии Доналд Трамп нишони «Ҳақиқат»-ро бар худ доранд, зеро ӯ дар маъракаи аввалин ва охирина худ дар интиҳобот пирӯз мегардад, аммо дар маъракаи миёна ӯ ба воситаи ҳайвони ваҳшии беҳудой, ки қудрати аждаҳост, мағлуб мешавад, ва ин боз ҳамон рамзи исёнест, ки бо ҳарфи сенздаҳуми алифбои ибронӣ ифода меёбад; ҳарфе ки ҳангоме бо ҳарфи аввал ва охирин якҷо гузошта шавад, калимаи ибрии «Ҳақиқат»-ро ташкил медиҳад.

Ояти даҳуми боби ёздаҳуми Дониёл замони анҷомро дар соли 1989 муайян мекунад, ва ояти шонздаҳум қонуни наздики якшанbero муайян месозад. Ояҳои даҳум то понздаҳум таърихи пинҳони ояти чиҳилумро ифода мекунанд, ки он ҳамон бахши китоби Дониёл аст, ки то рӯзҳои охир мӯҳр шуда буд. Вақте ки ояҳои даҳум то понздаҳум (сатр бар сатр) дар таърихи пинҳони ояти чиҳилум ҷой дода мешаванд, он бахши Дониёл, ки ба рӯзҳои охир тааллуқ дорад, боз карда мешавад. Ин бахш андаке пеш аз баста шудани мӯҳлати имтиёз барои ниғаҳдорандагони шанбе дар қонуни наздики якшанбе қушода мешавад. Аз ин рӯ, он мӯҳри ниҳой ё ҳафтумро ифода мекунад.

Ва ҳангоме ки ӯ мӯҳри ҳафтумро қушод, дар осмон тақрибан ним соат сукуте падид омад. Ва ман он ҳафт ғариштаро дидам, ки дар ҳузури Худо меистоданд; ва ба онҳо ҳафт карнай дода шуд. Ва ғариштаи дигаре омада, назди қурбонгоҳ истод, дар ҳоле ки маҷмари тиллоӣ дошт; ва ба ӯ бухури бисёре дода шуд, то онро бо дуоҳои ҳамаи муқаддасон бар қурбонгоҳи тиллоӣ, ки пеши тахт буд, тақдим намояд. Ва дуди бухур, ки бо дуоҳои муқаддасон буд, аз дасти ғаришта ба ҳузури Худо боло рафт. Ва ғаришта маҷмарро гирифта, онро аз оташи қурбонгоҳ пур кард ва бар замин андохт; ва овозҳо, раёдҳо, барқҳо ва заминларзае ба вукӯъ омад. Ва он ҳафт ғаришта, ки ҳафт карнай доштанд, ҳудро барои навохтан омода сохтанд. Ваҳй 8:1–6.

Ҳафт ғаришта бо ҳафт карнай довари иҷроияро намоёндагӣ мекунанд, ки аз қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида оғоз меёбад; ва онҳо ҳамчунин довари иҷроияро намоёндагӣ мекунанд, ки ҳангоме оғоз меёбад, ки Микоил бармехезад ва муҳлати имтиҳони инсонӣ ба поён мерасад. Дар давраи аввал, аз қонуни якшанбе то замоне ки Микоил бармехезад, довариҳои Худо бо раҳм омехтаанд; аммо пас аз он, ҳафт балои охирин довариҳои Худоянд, ки бо раҳм омехта нестанд. Қушода шудани мӯҳри ҳафтум ҳамон вақтест, ки довариҳои иҷроия, чунон ки аз ҷониби ҳафт ғаришта намоёндагӣ шудаанд, омода карда мешаванд.

Бобҳои дуум ва нӯҳуми Дониёл «дуоҳои муқаддасон»-ро ҳамчун дуое муайян мекунанд, ки барои ғаҳмидани рӯйдодҳои вобаста ба ҳоби пинҳонии Набукаднесар дар бораи пайкари ҳайвонот, ва тавба ва эътирофе, ки бо «ҳафт замон»-и боби бисту шашуми Ибодат алоқаманд аст, гуфта мешавад. Он дуоҳо ки бо бухур дар «оташдони тиллоӣ» омехта

гардида, ба ҳузури Худо боло мерафтанд, аз ҷониби онҳое дуо карда мешаванд, ки даъват шудаанд дар шумори яксаду чилу чаҳор ҳазор бошанд, ки дар он вақт муҳри Худои зиндаро қабул мекунанд, ҳангоме ки оташ аз қурбонгоҳ ба замин андохта мешавад.

Дар Ҳизкиёл боби нӯҳум, ҳамон муқаддасон барои зиштиҳое, ки дар замин ва дар калисо ба амал оварда мешаванд, оҳу нола мекунанд, ва ҳангоме ки онҳо пушаймони амиқи худро аз гуноҳ изҳор менамоянд, фариштаи мӯҳркунанда бар пешониҳои онҳо аломате мегузорад. Чунон ки дар боби ҳаштуми Ваҳй низ ҳаст, доварихое, ки бо фариштагони ҳалокатовар ифода ёфтаанд, дар он ҷо дар пасманзар мунтазири он амранд, ки мӯҳргузорӣ ба анҷом расидааст.

«Бе ҳеҷ гуна хатое Он Зоти Беинтиҳо ҳанӯз ҳам бо ҳамаи халқҳо ҳисоб нигоҳ медорад. Дар ҳоле ки раҳмати Ё бо даъватҳо ба тавба пешкаш мешавад, ин ҳисоб кушода хоҳад монд; аммо вақте ки рақамҳо ба андозаи муайяне, ки Худо муқаррар кардааст, мерасанд, хизмати ғазби Ё оғоз меёбад. Ҳисоб баста мешавад. Сабри илоҳӣ ба поён мерасад. Дигар ба ғоидаи онҳо ҳеҷ илтиҷои раҳмате намонанд.»

«Паёмбар, ба асрҳо назар андохта, ин замонро пеши назари рӯёи худ дида буд. Миллатҳои ин аср қабулқунандагони марҳаматҳое будаанд, ки собиқа надоштаанд. Беҳтарин баракатҳои осмон ба онҳо дода шудааст, вале зидди онҳо такаббури афзуда, ҳарисӣ, бутпарастӣ, беэҳтиромӣ нисбат ба Худо ва носипосии паст навишта шудааст. Онҳо бо шитоб ҳисоби худро бо Худо мебаранд.»

«Аммо он чи маро ба ларза меоварад, ин воқеият аст, ки онҳое, ки аз ҳама бештар нур ва имтиёзҳо доштаанд, ба бедиёнати ҳукмрон олуида гардидаанд. Зери таъсири бадқирдорони гирду атрофшон, бисёре, ҳатто аз миёни онҳое ки ба ростӣ иқрор мекунанд, сард шуда, зери ҷараёни пурқуввати шарр фурӯ нишонда мешаванд. Тамасхури ҳамагонӣ, ки бар парҳезгории ҳақиқӣ ва муқаддасӣ афканда мешавад, боис мегардад, ки онҳое, ки бо Худо пайванди наздик надоранд, эҳтироми худро нисбат ба шариаи Ё аз даст диҳанд. Агар онҳо аз рӯи нур рафтор мекарданд ва аз таҳти дил ба ростӣ итоат менамуданд, ин шариаи муқаддас дар ҳолате ки чунин хор шумурда ва як сӯ ниҳода мешавад, барояшон боз ҳам гаронбаҳотар менамуд. Ҳар қадар ки беэҳтиромӣ нисбат ба шариаи Худо ошкортар мегардад, ҳамон қадар ҳатти ҷудокунанда миёни риояқунандагони он ва чаҳон равшантар мегардад. Муҳаббат ба аҳкоми илоҳӣ дар як гурӯҳ ба ҳамон андоза меафзояд, ки нафрат нисбат ба онҳо дар гурӯҳи дигар зиёд мешавад.»

«Бӯҳрон ба зудӣ наздик мешавад. Рақамҳое, ки босуръат меафзоянд, нишон медиҳанд, ки вақти боздиди Худо қариб фаро расидааст. Ҳарчанд Ё ба ҷазо додан майл надорад, бо вучуди ин ҷазо хоҳад дод, ва он ҳам ба зудӣ. Онҳое ки дар нур роҳ мераванд, аломатҳои хатарии наздикшавандаро хоҳанд دید; аммо набояд дар оромӣ нишаста, беғамона интизори харобӣ бошанд ва худро бо ин бовар тасалли диҳанд, ки Худо дар рӯзи боздид қавми Худро паноҳ хоҳад дод. Ҳаргиз чунин нест. Онҳо бояд дарк намоянд, ки вазифаи онҳост, ки бо ҷидду ҷаҳди зиёд барои начоти дигарон меҳнат кунанд ва бо имони қавӣ барои кӯмак ба Худо назар дӯзанд. «Дуои пуртаъсири боҳаракати марди одил қудрати бисёр дорад.»

Хамиртуруши парҳезгорӣ қуввати худро тамоман аз даст надодааст. Дар замоне ки хатари калисо ва рӯҳафтодагии он ба дараҷаи аз ҳама бузург мерасад, он гурӯҳи хурде, ки дар нур истодаанд, барои қабохатҳое ки дар замин содир мешаванд, оху нола хоҳанд кард. Аммо махсусан дуоҳои онҳо барои калисо боло хоҳад рафт, зеро аъзоёни он ба тариқи ҷаҳон рафтор мекунанд.

Дуоҳои ҷиддии ин андаке аз мӯъминони вафодор беҳуда нахоҳанд буд. Ҳангоме ки Худованд ҳамчун интиқомгиранда берун ояд, Ў ҳамчунин ҳамчун ҳомии ҳамаи онҳое хоҳад омад, ки имонро дар покии он нигоҳ доштаанд ва худро аз олам беолоиш ҳифз кардаанд. Маҳз дар ҳамин вақт аст, ки Худо ваъда додааст баргузидагони Худро, ки шабу рӯз сӯи Ў нидо мекунанд, интиқом диҳад, гарчанде ки Ў нисбат ба онҳо дертахаммул менамояд.

«Фармон чунин аст: “Аз миёни шаҳр, аз миёни Ерусалим бигзар, ва бар пешониҳои мардоне, ки барои ҳамаи нафратангезиҳое, ки дар миёни он ба амал оварда мешаванд, оху нола мекунанд ва ғиғон мекашанд, аломате бигузор.” Ин оху нолакунандагон ва ғиғонкашон суҳанони ҳаётро эълон мекарданд; онҳо мазаммат менамуданд, насиҳат мекарданд ва илтиҷо менамуданд. Баъзеҳо, ки Худоро беҳурмат карда буданд, тавба карданд ва дилҳои худро дар ҳузури Ў фурӯтан сохтанд. Аммо ҷалоли Худованд аз Исроил дур шуда буд; гарчанде ки бисёриҳо ҳанӯз шаклҳои зоҳирии динро нигоҳ медоштанд, қудрат ва ҳузури Ў вучуд надошт.» Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 208–210.

Оятҳои даҳум то понздаҳум таърихи пинҳони ояти чиҳилумро бозмекушоянд ва бо ҳамин ҳамзамон муайян месозанд, ки мӯҳргузори яксаду чилу ҷаҳор ҳоло бар онҳое анҷом дода мешавад, ки талаботи дуоҳоро, ки ба василаи Дониёл ва он се ҷавони баргузида дар боби дуом, ва ба василаи Дониёл дар боби нӯҳум ифода гардидаанд, иҷро намудаанд. Фарқи миёни ин ду дуоро метавон ҳамчун дуо барои фаҳмидани рӯйдодҳои берунии нубувват (Дониёл 2) ва дуо барои дарк кардани таҷрибаи дохилии нубувват (Дониёл 9) шинохт. Фарқи дигар он аст, ки муқаддасон ба таври ҷамъӣ дар пайи фаҳмидани паёми озмоишии сурати ҳайвони ваҳшӣ ҳастанд (Дониёл 2), аммо онҳо бояд ба таври инфиродӣ кори тавбаи комилро ба анҷом расонанд (Дониёл 9). Дуоҳои онҳо бояд дар заминаи Ҳизқиёл 9 бошанд, зеро онҳо бояд аз гуноҳҳои замин ва калисо андуҳгин бошанд.

«Дар замоне ки ғазаби Ў дар аҳкоми доварӣ берун хоҳад рафт, ин пайравони фурутану содиқи Масеҳ аз боқии ҷаҳон ба андӯҳи ҷонашон, ки дар нолаю гиря, дар сарзанишҳо ва хушдорҳо зохир мегардад, фарқ карда хоҳанд шуд. Дар ҳоле ки дигарон мекушанд бар бадии мавҷуда парда андозанд ва он шарорати бузургеро, ки дар ҳама ҷо роиҷ аст, узр оваранд, касоне ки барои шарафи Худо ғайрат ва ба ҷонҳо муҳаббат доранд, барои ба даст овардани ризояти касе ҳомӯш нахоҳанд монд. Ҷонҳои одили онҳо рӯз ба рӯз аз қорҳои нопок ва гуфтори ноодилон азоб мекашад. Онҳо барои боздоштани сели хурушонии шарорат нотавонанд, ва аз ин рӯ аз ғаму бим пур мешаванд. Онҳо дар ҳузури Худо мотам мегиранд, зеро мебинанд, ки дин ҳатто дар хонаҳои худӣ касоне, ки нури бузург ёфтаанд, хор шумурда мешавад. Онҳо нола мекунанд ва ҷонҳои худро азият медиҳанд, зеро такаббур, хирс, худхоҳӣ ва фиреби қариб ҳар навъ дар калисо ҷой дорад. Рӯҳи Худо, ки ба сарзаниш водор мекунад, зеро по пахш карда мешавад, дар ҳоле ки

хизматгузори шайтон пирӯзӣ мекунад. Ба Худо беҳурматӣ карда мешавад, ва ҳақиқат беасар гардонида мешавад.»

«Онҳое ки аз таназзули рӯҳонии худ андӯхгин намешаванд ва бар гуноҳҳои дигарон мотам намегиранд, бе мӯҳри Худо гузошта хоҳанд шуд. Худованд ба фиристодагони Худ, яъне ба мардоне ки олооти қатл дар даст доранд, амр медиҳад: “Аз ақиби ӯ аз миёни шаҳр бигузаред ва бизанед; чашми шумо шафқат накунад, ва раҳм нанамоед: пирону ҷавонон, духтарон, кӯдакон ва занонро тамоман бикӯшед; аммо ба ҳеҷ касе ки бар ӯ ин нишон аст, наздик нашавед; ва аз муқаддасгоҳи Ман оғоз кунед. Он гоҳ онҳо аз пирони пеши хона оғоз карданд.”»

«Дар ин ҷо мо мебинем, ки калисо — муқаддасгоҳи Худованд — аввалин шуда зарбаи ғазabi Худоро эҳсос кард. Пирони қавм, онҳое ки Худо ба онҳо нури бузург ато карда буд ва онҳо ҳамчун посбонони манфиатҳои рӯҳонии мардум меистоданд, ба амонате, ки ба онҳо супурда шуда буд, хиёнат карданд. Онҳо чунин мавқеъ гирифта буданд, ки гӯё моро лозим нест, ки мӯъҷизаҳо ва зуҳури ошқори қудрати Худоро, чунон ки дар рӯзҳои пешин буд, интизор шавем. Замонҳо тағйир ёфтаанд. Ин суҳанон беимонии онҳоро қувват мебахшанд, ва онҳо мегӯянд: Худованд на некӣ хоҳад кард ва на бадӣ. Ё аз ҳаҷ зиёд раҳим аст, то қавми Худро бо доварӣ ҷазо диҳад. Ҳамин тавр, “Сулҳ ва амният” нидои мардоне мегардад, ки дигар ҳаргиз овози худро мисли карнай баланд нахоҳанд кард, то ба қавми Худо гуноҳхояшон ва ба хонаи Яқуб хатоҳои онҳоро нишон диҳанд. Ин сағҳои гунге, ки намехостанд аккос зананд, ҳамонҳое ҳастанд, ки интиқоми одилонаи Худои ранҷидашударо эҳсос мекунад. Мардон, духтарони ҷавон ва кӯдакони хурдсол ҳама якҷоя ҳалок мешаванд». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 210, 211.

Ояти якум ва дуюми Дониёл ёздаҳ аз вақти поён, дар соли 1989, оғоз меёбанд, чунон ки ояти даҳум низ ҳамин тавр аст. Ояти дуюм таърихро то давраи аввали президентии Доналд Трамп мерасонад ва сипас аз он шашумин сарватмандтарин президент то подшоҳии ҳафтум (Созмони Милали Муттаҳид), ки онро Искандари Мақдунӣ намояндагӣ мекунад, таърихи пинҳонро боқӣ мегузорад. Байни Ҳашоёршоҳ — он подшоҳи сарватманди ояти дуюм — ва Искандари Мақдунӣ ҳашт подшоҳи форсӣ буданд. Таърихи пинҳони ояти дуюм то ояти сеюм ҳашт подшоҳро ифода мекунад. Пас, аз анҷоми давраи аввали Трамп то подшоҳии ҳафтуми пешгӯии Китоби Муқаддас, дар маҷмӯъ даҳ подшоҳ ҳастанд, ки таърихи пинҳони оятҳои ду то сеюми боби ёздаҳуми китоби Дониёлро фаро мегиранд.

Рақами даҳ рамзи имтиҳон аст, ва имтиҳоне ки дар ҳамон таърих рух медиҳад, ташаккули сурати ҳайвон аст. Шашумин президенти сарватмандтарин аз нахустин маъракаи интихоботии худ дар соли 2015 ҷаҳонигароёнро ба таҳрик меоварад, ва бо ин амал оғози муборизаеро нишон медиҳад миёни ду шоҳиди Ваҳй боби ёздаҳум ва аждаҳо-ҳайвони атеизм, ки то қонуни якшанбеии оятҳои шонздаҳ ва ҷилу як қатъ намегардад. Дар дохили он ҷанг, Доналд Трамп нахустин президенти буд, ки аждаҳоро ба таҳрик овард, ва ӯ ҳамчунин охирин аст. Трамп охирин президенти ҳайвони замин аст, ва Трамп ба нахустин раҳбари подшоҳии ҳафтум табдил хоҳад ёфт. Бо ин амал, Трамп намояндаи аввалин ва охирини даҳ подшоҳ мебошад, ва даҳ рамзи имтиҳон аст.

1776, 1789 ва 1798 се таърихро ифода мекунанд, ки собит месозанд, ки президенти ҳаштум аз ҷумлаи он ҳафт аст. 1776 нашри Эъломиаи Истиқлолият ва таърихи Конгрессҳои якум ва дуҷуми Қитъавиро ифода мекунад. 1789 як давраи таърихро ифода мекунад, ки дар он Мақолаҳои Конфедератсия таҳия шуданд. Ин давра соли 1781 оғоз ёфта, бо нашри Конститутсия дар соли 1789 анҷом ёфт. 1798 нашри Қонунҳои «Бегонангон ва Фитнаангезӣ»-ро ифода мекунад, ва оғози ҳайвони заминро ҳамчун подшоҳии шашуми пешгуи Китоби Муқаддас.

Конгрессҳои Қитъавӣ ба ду давраи нубувватӣ тақсим мешаванд: конгресси аввал ва конгресси охир. Конгресси Аввали Қитъавӣ ду президент дошт, ва Пейтон Рандолф президенти аввал буд. Конгресси Дуҷуми Қитъавӣ шаш президент дошт. Пейтон Рандолф ҳам барои Конгресси Аввал ва ҳам барои Конгресси Дуҷуми Қитъавӣ президенти аввал буд. Дар тамоми таърихи Конгресси Аввал ва Дуҷуми Қитъавӣ ҳамагӣ ҳашт президент вучуд дошт. Пейтон Рандолф президенти аввал барои ҳам Конгресси Аввал ва ҳам Конгресси Дуҷуми Қитъавӣ буд, дар як давраи нубувватӣ, ки дар он ҳашт президент буд, аммо президенти аввалини ҳар яке аз ин ду давра як шахс буд. Аз ин рӯ, гарчанде ки ҳашт давраи президентӣ вучуд дошт, дар асл танҳо ҳафт президент буд. Президенти аввал ду бор президенти аввалини ҳафт шахсе буд, ки президент буданд, ва бинобар ин Рандолф намояндаи ҳаштуме мебошад, ки аз ҷумлаи он ҳафт буд, ва бар шаҳодати ду гувоҳ ӯ намунаи нахустин президенти воқеӣ, яъне Ҷорҷ Вашингтон, мебошад.

Вашингтон бо Рандолф ифода шудааст, ва бинобар ин Рандолф, ҳамчун рамзи Вашингтон, ҳам хусусиятҳои нубуввати Рандолф — нахустин президентро — мерасонад, ва ҳам инро, ки Рандолф ҳаштум буд, ки аз ҷумлаи он ҳафт буд. Пас, Ҷорҷ Вашингтон, ҳамчун нахустин президент ва нахустин Фармондеҳи Олиҷаноб, аз ҷиҳати нубувватӣ низ ҳаштум буд ва аз ҷумлаи он ҳафт буд, ва Трамп, ҳамчун охирин президент, низ ҳаштум хоҳад буд, яъне аз ҷумлаи он ҳафт.

Президенти дуҷуми Конгресси Қитъавии Дуҷум Ҷон Ҳэнкок буд. Конгресси Қитъавии Дуҷум дар соли 1781 ба анҷом расид. Аз соли 1781 то 1789 таърихи Мақолаҳои Конфедератсия муайян мегардад. Ин давра бо санаи 1789, бо интишори Конститутсия, рамзгузорӣ шудааст. Дар он давра ҳамчунин ҳашт президент вучуд дошт. Мақолаҳои Конфедератсия нахустин Конститутсияро ифода мекарданд, аммо заъфи Мақолаҳои Конфедератсия боис шуд, ки он иваз гардад, ва Конститутсия дар соли 1789 аз ҷониби сенздаҳ мустамлика тасвиб карда шавад.

Дар он давра он ҳашт президент аз ҳафт президенте иборат буданд, ки дар таърихи даврае, ки аз ҷониби ду Конгресси қаблӣ Қитъавӣ намояндагӣ мешуд, президент набуданд, ва як нафаре, ки дар он давраи аввалини нубувватӣ президент буд. Ҷон Ҳэнкок ҳам дар Конгресси дуҷуми Қитъавӣ хизмат кард ва ҳамчунин дар даврае, ки аз ҷониби Мақолаҳои Конфедератсия намояндагӣ мешуд. Дар сатҳи нубувватӣ, дар тӯли ду Конгресси Қитъавӣ танҳо ҳафт мард президент буданд; бинобар ин, аз лиҳози нубувватӣ Ҷон Ҳэнкок дар давраи Мақолаҳои Конфедератсия яке аз он ҳашт нафар буд, аммо ӯ ҳамчунин яке аз он ҳафт марди давраи пешин буд. Пас, ӯ ҳаштумин буд, ки аз миёни он ҳафт буд.

Давраи дуввуми нубувватӣ, ки бо солҳои 1781 то 1789 ифода мешавад, монанди давраи аввал, президенте (Ҳанкок) дошт, ки ҳаштумин буд ва аз ҷумлаи он ҳафт нафар, чунон ки Рандолф дар давраи аввали нубувватӣ, ки бо соли 1776 ифода шудааст, буд.

Дар ҳар ду давраи иборат аз ҳашт президент, муаммои он ки ҳаштум аз ҷумлаи ҳафт аст, таҷассум ёфтааст. Он ду давра шаҳодат медиҳанд, ки нахустин президенти ҳақиқӣ (Вашингтон) низ муаммои нубувватиро, ки ба рамзбандии ӯ вобаста буд, дошт, ки дар навъи ноисбатии ӯ тавассути Рандолф намояндагӣ шудааст. Ин се шояд ба Трамп муроҷиат мекунанд. Трамп, чунон ки дар ояндаи якум ва дуҷуми боби ёздаҳум намояндагӣ шудааст, танҳо тавассути давраи аввали раёсати ҷумҳуриаш тасвир мегардад, ки он вақте ба анҷом расид, ки интиҳоботи дуҷумро ҳайвони аз жарфи бетағ рабуда буд.

Таърихе, ки он ояндагиро ба иҷро расонд, як таърихи ниҳонро дар бар мегирад байни он нуқтаи подшоҳи аз ҳама сарватманд (Ксеркс) ва зуҳури Искандари Мақдунӣ, ки қонуни якшанbero намояндагӣ мекунад, ҳангоме ки даҳ подшоҳ ба таври кӯтоҳ салтанати ҳаштуми худ мегарданд. Байни подшоҳи сарватманд ва он даҳ подшоҳе, ки мувофиқ мешаванд салтанати ҳаштуми худро ба папагӣ биспоранд, ҳашт подшоҳ буданд. Он ҳашт подшоҳ, ки таърихи ниҳони оянда дуҷумро то оянда сеҷумро ташкил медиҳанд, дар таърихи солҳои 1776, 1789 ва 1798 ду шояди ҳашт президентро меёбанд.

Он таърих рамзи бисту ду солро дар бар дорад, ки онро ҳамчун таърихи муҳр зада шудани саду чилу чор ҳазор нафар муайян месозад, вақте ки Илоҳият бо инсоният пайваст мегардад. Он ҳамчунин шаҳодати «Ҳақиқат»-ро дар бар дорад, зеро оғоз истиқлолиятро нишон медиҳад ва анҷом бардошта шудани истиқлолиятро нишон медиҳад, дар ҳоле ки пас аз сздаҳ соли 1776, сздаҳ мустамлика Конституцияро тасвиб карданд. Он ҳамчунин ду давраи ҳашт подшоҳ (президент)-ро муайян месозад, ки ҳар ду муаммои ҳаштуми аз миёни ҳафт буданро дар бар мегиранд.

Трамп ҳамчун президенти шашум дар соли 2016 ва ҳамчун охирин роҳбари салтанати шашум ҳамчунин аввалинаш ва охиринаш аз даҳ подшоҳи пайдарпайро таҷассум мекунад. Рақами даҳ раванди озмоиши он таърихро муайян месозад, ва озмоише, ки пеш аз қонуни якшанбе оғоз ёфта, бо он ба анҷом мерасад, ташаккули сурати ҳайвон аст. Сурати ҳоби Набукаднесар дар бораи ҳайвон ҳашт салтанатро ифода мекунад ва бо ин тарз шаҳодат медиҳад, ки озмоиши сурати ҳайвон бо рақами «ҳашт» ифода шудааст.

Дар таърихи озмоиши хати Маккабиён, ки хати шоҳи протестантизми муртад ва хати шоҳи ҷумҳурихоҳии муртадро, ки аз ҷониби Антиохуси III муаррифӣ мешавад, намояндагӣ мекунад, ин хатҳо ва шоҳҳо дар як шоҳ ба ҳам меоянд, ки ин сурати папиро ташкил медиҳад. Дар ҳамон таърих, сурати Худо ба таври комил ва доимӣ дар онҳое, ки ҳамчун яксаду чилу чор ҳазор муаррифӣ шудаанд, аз нав таҷассум меёбад.

Таърихи ниҳонии оянда чихилум дар дохили таърихи ниҳонии оянда дуҷумро то оянда сеҷумро ва таърихи ояндаи даҳумро то понздаҳум кушода мешавад. Вақте ки Трамп дар рӯзи савгандёдкунии худ, 20 январи соли 2025, ҳаштумин президент мегардад, ки аз ҷумлаи он ҳафт аст, он ҳашт подшоҳе, ки миёни Ксеркс ва Искандари Мақдунӣ қарор доранд, расидани

ташаққули сурати ҳайвони ваҳширо нишон медиҳанд, ва Трамп нахустин ва охиринаи он даҳ подшоҳи пайдарпайро намояндагӣ мекунад.

Мо ин тадқиқотро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Ва ман дар дасти ростии Он ки бар тахт нишаста буд, китобе дидам, ки аз дарун ва аз пушти он навишта шуда буд ва бо ҳафт мӯҳр мӯҳр зада шуда буд. Ва фариштаи нерӯманде дидам, ки бо овози баланд нидо мекард: «Кист сазовор, ки ин китобро бикшояд ва мӯҳрҳояшро бардорад?» Ва ҳеҷ кас, на дар осмон, на бар замин ва на зери замин, қодир набуд, ки китобро бикшояд ва ё ба он назар андозад. Ва ман бисёр гиристам, зеро ҳеҷ кас сазовор ёфт нашуд, ки китобро бикшояд ва онро бихонад, ва ё ба он назар андозад. Ва яке аз пирон ба ман гуфт: «Гиря макун; инак, Шери сибти Яҳудо, Решаи Довуд, ғолиб омад, то китобро бикшояд ва ҳафт мӯҳри онро бардорад». Ва ман назар кардам, ва инак, дар миёни тахт ва он чор ҳайвон ва дар миёни пирон Баррае истода буд, гӯё ки забҳ шуда бошад, ва ҳафт шох ва ҳафт чашм дошт, ки онҳо ҳафт Рӯҳи Худоянд, ки ба тамоми замин фиристода шудаанд. Ва Ё омаду китобро аз дасти ростии Он ки бар тахт нишаста буд, гирифт. Ва чун китобро гирифт, он чор ҳайвон ва бисту чор пир пеши Барра сачда карданд, ва ҳар яке аз онҳо барбатҳо ва косаҳои тиллоини пур аз бухур доштанд, ки дуоҳои муқаддасон мебошанд. Ва онҳо суруди наве мехонданд ва мегуфтанд: «Ту сазовор ҳастӣ, ки китобро бигирӣ ва мӯҳрҳояшро бикшойӣ, зеро ки Ту забҳ шудӣ ва моро бо хуни Худ аз ҳар қабила ва забон ва қавм ва миллат барои Худо харидӣ; ва моро барои Худои мо подшоҳон ва қоҳинон гардонидӣ; ва мо бар замин салтанат хоҳем ронд». Ваҳй 5:1–10.